

«Δημιουργικός Ελεύθερος Χρόνος στην Εφηβεία:
Απαραίτητος· τρεις τρόποι αξιοποίησής του : Ζωγραφική –
Φωτογραφία - Χορός»

Ερευνητική Εργασία

Ταξη Β΄

Σχολικό Έτος :2016-2017

Υπεύθυνη Καθηγήτρια : Εριφύλη Ιατρού

ΠΕ 06

• **Ο ελεύθερος χρόνος είναι δικαίωμα και ανάγκη**

- Ελεύθερος χρόνος ορίζεται ο χρόνος που απομένει, εάν αφαιρεθεί ο εργάσιμος χρόνος και ο λεγόμενος νεκρός χρόνος και αφήνεται στην ελεύθερη διάθεση του ατόμου σύμφωνα με τις ιδιαίτερες επιθυμίες του. Στην ελληνική γλώσσα ο διαθέσιμος χρόνος ονομάζεται ελεύθερος, ακριβώς για να διαφοροποιηθεί από τον εργάσιμο χρόνο που έχει χαρακτήρα καταναγκαστικό. Επομένως, πρόκειται για σαφή διχοτόμηση του ανθρώπινου χρόνου ,γεγονός που συνυφαίνεται τόσο με το χαρακτήρα της εργασίας όσο και με τον τρόπο ζωής ,τις νοοτροπίες και τις κοινωνικές συμπεριφορές.
- Σκοπός του ελεύθερου χρόνου είναι, μέσα από την ελεύθερη διαχείρισή του το παιδί και ο έφηβος να ικανοποιεί επιμέρους ειδικότερες προσωπικές βιολογικές, κοινωνικές, πνευματικές και συναισθηματικές ανάγκες και να αντλεί ικανοποίηση.
- Ειδικότεροι στόχοι του ελεύθερου χρόνου είναι:
- – Να αναπτύξει ικανότητες, δεξιότητες και αξίες, οι οποίες δεν φαίνεται πιθανό ότι θα αναπτυχθούν ή ότι θα αναπτυχθούν στο βαθμό που πρέπει μέσα από σχολικές ή άλλες υποχρεωτικές δραστηριότητες.
- – Να μπορεί να επιλέγει την κατάλληλη χρονική περίοδο ως ελεύθερο χρόνο και να αναπτύξει την ικανότητα οργάνωσής του.
- – Να αναπτύξει την ικανότητα αξιολόγησης και επιλογής κατάλληλων δραστηριοτήτων τις οποίες θα εκτελεί στον ελεύθερο χρόνο.
- – Να έχει τις ευκαιρίες κάνοντας δραστηριότητες δικής του ελεύθερης επιλογής να αισθάνεται την απόλαυση της ψυχαγωγίας, να εκτονώνεται από το άγχος και τον κάματο των υποχρεωτικών δραστηριοτήτων και να απολαμβάνει τη ζωή.
- – Να αναπτύσσει καλές διαπροσωπικές σχέσεις, να κάνει φίλιες και να αποκτά τις δεξιότητες και τις αξίες της φιλαλληλίας, της συνεργασίας, του υγιούς ανταγωνισμού, της εταιρικότητας και ,τέλος, να αναπτύσσει κοινωνική συνείδηση.

- Οι παράγοντες που περιορίζουν τον ελεύθερο χρόνο των νέων είναι πολλοί και διαφορετικοί αλλά συνήθως έχουν σχέση με τη σχολική επίδοσή τους. Οι νέοι προκειμένου να ξεχωρίσουν, επιδιώκουν υψηλή βαθμολογία που φτάνει στην βαθμοθηρία, αυξημένες επιδόσεις στα αθλήματα που γίνεται πια καταναγκασμός. Καθώς η κοινωνία αλλάζει με ταχύτατους ρυθμούς ανάπτυξης, αυξάνουν και οι απαιτήσεις στις οποίες ο νέος πρέπει να ανταπεξέλθει.
- Την προετοιμασία των νέων για το αύριο την αναλαμβάνει το σχολείο το οποίο αποτελεί την κοινωνία που ζουν οι μαθητές και ισχύουν οι ίδιοι κανόνες. Μέσα από την κοπιαστική αυτή διαδικασία για τους μαθητές, δηλαδή τη μόρφωσή τους και τον εξοπλισμό τους με προσόντα που αναγνωρίζει η κοινωνία, περιορίζεται ο ελεύθερος χρόνος τους. Απαιτητικό καθημερινό ωράριο, εργασίες, projects, διάβασμα.
- Το άγχος των γονέων για την αποτυχία του παιδιού τους, τους οδηγεί στο να υπερφορτώνουν και αυτοί με τη σειρά τους το πρόγραμμά του με φροντιστήρια, ιδιαίτερα, ξένες γλώσσες, πιστεύοντας πως θα το εφοδιάσουν κατάλληλα, ώστε να εκμεταλλευτεί τις ευκαιρίες της ανταγωνιστικής κοινωνίας.
- Αποτέλεσμα, πολλοί νέοι, επιλέγουν στον ελεύθερο χρόνο τους τη διασκέδαση, την εκτόνωση, και λιγότερο ή καθόλου τη ψυχαγωγία, ενώ υπάρχουν πολλοί παράγοντες που ενθαρρύνουν αυτή την επιλογή.

- Με την παρούσα ερευνητική εργασία στοχεύσαμε να ερευνήσουμε πιο διεξοδικά συγκεκριμένους τρόπους- διεξόδους δημιουργικής αλλά και ευχάριστης απασχόλησης στον ελεύθερο χρόνο των εφήβων, ώστε να γεύονται ψυχική ευεξία στον μείζονα δυνατό βαθμό.
- Οι μαθητές θα χρησιμοποίησαν όλες τις διαθέσιμες πηγές πληροφόρησης για τη θεωρητική επεξεργασία του θέματος (γνώσεις και ιστορία μέσα στους αιώνες για τις τέχνες της φωτογραφίας, του χορού και της ζωγραφικής). Το σημαντικότερο εργαλείο της εργασίας ήταν η βιωματική προσέγγιση στις δραστηριότητες που έχουν προταθεί – επιλεγεί από τους ίδιους τους εφήβους.
- Στα πλαίσια της βιωματικής προσέγγισης έγιναν οι εξής δράσεις:
- Οι μαθητές «διδάχθηκαν» συγκεκριμένους χορούς από μεγαλύτερους μαθητές – χορευτές του σχολείου (ελληνικούς παραδοσιακούς και latin)
- Καθηγητής Καλλιτεχνικών προσκλήθηκε στο σχολείο για να εισάγει τους μαθητές της ομάδας σε στοιχεία της ζωγραφικής τέχνης (προοπτική) και στη συνέχεια οι μαθητές κλήθηκαν να παράγουν ζωγραφικό έργο.
- Η ομάδα επισκέφθηκε τη Φωτογραφική Εταιρία Μυτιλήνης (ΦΕΜ) και μέλη της παρουσίασαν ενδιαφέροντα στοιχεία της φωτογραφίας, ώστε αυτά να αποτελέσουν κίνητρο οι έφηβοι να ασχοληθούν μ' αυτήν.
- Μετά την ολοκλήρωση της ερευνητικής εργασίας οι μαθητές έχουν εξοικειωθεί σε θεωρητικό αλλά και βιωματικό επίπεδο με τις προτεινόμενες τέχνες ως τρόποι αξιοποίησης του ελεύθερου χρόνου τους.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

*Μιχάελα Γρηγορίου
Φρειδερίκη Βάσια
Βασιλεία Κακάμπουρα
Αντωνία Ζαχαρή
Ειρήνη Φωτίου
Δημήτρης Μακρυπούλιας*

Με τον όρο **φωτογραφία** αναφερόμαστε στην τέχνη και επιστήμη της δημιουργίας οπτικών εικόνων μέσω της αποτύπωσης του φωτός, με χρήση κατάλληλων συσκευών (φωτογραφικές μηχανές). Ετυμολογικά, η λέξη φωτογραφία είναι σύνθετη και προέρχεται από τις ελληνικές λέξεις -φως και -γραφία. Η φωτογραφία, πέρα από την τεχνολογική της διάσταση, αναγνωρίζεται ως ένα από τα ευρύτερα διαδεδομένα μέσα επικοινωνίας του 20ου αιώνα καθώς και ως μία μορφή τέχνης συγγενική με τη ζωγραφική.

Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Οι πρώτες φωτογραφίες αποτελούν ουσιαστικά απλές προβολές εικόνων πάνω σε κάποια επιφάνεια. Ως πρώτη φωτογραφική "μηχανή" μπορεί να θεωρηθεί ένα σκοτεινό δωμάτιο ή κουτί (*camera obscura*) που στη μία άκρη διαθέτει μια γυαλιστερή επιφάνεια και στην απέναντι άκρη μία πολύ μικρή οπή. Σε μία τέτοια κατασκευή, οι ακτίνες του φωτός διαδίδονται μέσα από την οπή και σχηματίζουν πάνω στην επιφάνεια ένα είδωλο των αντικειμένων έξω από το δωμάτιο ή κουτί. 4ος π.Χ. αιώνας(γύρω στο 350): Ο Αριστοτέλης περιγράφει τον τρόπο που λειτουργεί η απλούστερη φωτογραφική μηχανή, η γνωστή ως *camera obscura*^[1]. Αργότερα, στον 11ο αιώνα, ο άραβας επιστήμονας Αλχαζέν περιγράφει το ίδιο φαινόμενο. Στη συνέχεια και για πολλούς αιώνες, αρκετοί ασχολήθηκαν με την *camera obscura* και το 1558 ο Giovanni della Porta είναι ίσως ο πρώτος που συνιστά τη χρήση μιας ανάλογης φορητής συσκευής στους ζωγράφους για σχεδίαση πορτραίτων και τοπίων. Λίγο νωρίτερα, στα 1550 είχε ήδη συντελεστεί μια σημαντική τροποποίηση της *camera obscura* και συγκεκριμένα η προσθήκη ενός κοίλου φακού στην οπή εισόδου του φωτός, από τον Girolamo Gardano. Το 1568 ο Daniello Barbaro επινόησε επιπλέον ένα είδος διαφράγματος που επέτρεπε την εστίαση της εικόνας, ενώ το 1636 ο Daniel Schwenter εφηύρε ένα σύστημα πολλαπλών φακών, διαφορετικών εστιακών αποστάσεων, πρόδρομο του σημερινού ζουμ. Μπορούμε να πούμε πως η φωτογραφική μέθοδος του 16ου αιώνα λειτουργεί πάνω στις ίδιες αρχές με τις σύγχρονες φωτογραφικές μηχανές.

Διάδοση της φωτογραφίας

Τον Ιούλιο του 1888 πραγματοποιήθηκε η επαναστατική για την εποχή ανακάλυψη του φιλμ σε ρολό. Η ιδέα ανήκε στον Τζορτζ Έστμαν (George Eastman), τραπεζικό υπάλληλο, ο οποίος κατασκεύασε έτσι την πρώτη φωτογραφική μηχανή-κουτί (box camera), την οποία και ονόμασε Kodak. Η μηχανή αυτή χαρακτηριζόταν από μικρό βάρος (περίπου ένα κιλό), είχε μικρές διαστάσεις και διέθετε ένα σταθερό διάφραγμα. Ήταν επιφορτωμένη με ένα ρολό φωτοευαίσθητου χαρτιού πάνω στο οποίο μπορούσαν να αποτυπωθούν πολλές φωτογραφίες, τις οποίες αναλάμβανε το εργοστάσιο της Kodak να εμφανίσει και να τυπώσει. Το σύνθημα με το οποίο προωθήθηκε η νέα φωτογραφική μηχανή ήταν "εσείς πιέζετε το κουμπί, εμείς αναλαμβάνουμε τα υπόλοιπα". Η ανακάλυψη αυτή αποτέλεσε ορόσημο για την μαζική χρήση της φωτογραφικής μηχανής, ενώ είχε συμβολή και στην εμπορική ανάπτυξη της φωτογραφίας. Από την περίοδο αυτή μέχρι σήμερα ελάχιστες σημαντικές τροποποιήσεις συντελέστηκαν στη χημική φωτογραφία, με κυριότερη ίσως την τεχνική της έγχρωμης φωτογραφίας.

Χημική φωτογραφία

Τα πρώτα πειράματα πάνω σε φωτοευαίσθητα υλικά χρονολογούνται περίπου στις αρχές του 18ου αιώνα και ανήκουν στον Γιόχαν Χάινριχ Σούλτσε (Johann Heinrich Schulze), ο οποίος είχε πετύχει την αποτύπωση του φωτός πάνω σε ένα φωτοευαίσθητοποιημένο από άλατα αργύρου χαρτί, αλλά στάθηκε αδύνατη η στερέωση της εικόνας.

Αργότερα, ο Γάλλος ερευνητής Νικηφόρος Νιέψ (Nicéphore Niépce) επανέλαβε (ανεξάρτητα) την αποτύπωση μιας αρνητικής εικόνας, με την ίδια όμως δυσκολία στερέωσης της στο χαρτί. Το 1826 ωστόσο, κατάφερε να αποτυπώσει απευθείας σε "θετικό" την πρώτη φωτογραφία της ιστορίας, χάρη στη χρήση ενός παραγώγου του πετρελαίου. Για την αποτύπωση της φωτογραφίας αυτής απαιτήθηκε έκθεση στο φως για διάστημα οκτώ ωρών και το θέμα της ήταν οι στέγες των παραθύρων του χωριού *Chalon-sur-Saone* της Γαλλίας. Ο ίδιος ο Νιέψ ονόμασε την τεχνική του **ηλιογραφία** και προσπάθησε -χωρίς ιδιαίτερη επιτυχία- να τη διαδώσει.

Παράλληλα με τον Νιέψ, ο αυτοαποκαλούμενος ζωγράφος Λουί Ζακ Μαντ Νταγκέρ (Louis Jacques Mande Daguerre) και εφευρέτης του προδρόμου του κινηματογράφου (*Diorama*), πειραματιζόταν επίσης με την τεχνική της φωτογραφίας και ήταν ο ίδιος που πρότεινε στον Νιέψ να συνεργαστούν εμπορικά. Αν και ο Νταγκέρ δεν είχε ιδιαίτερες επιστημονικές γνώσεις, μετά το θάνατο του Νιέψ, το 1833, επιδόθηκε στην τελειοποίηση της μεθόδου του και τελικά τα κατάφερε, επινοώντας τη μέθοδο της *νταγκεροτυπίας*, την οποία ανακοίνωσε και επίσημα το 1839 στην Ακαδημία Επιστημών και στην Ακαδημία Καλών Τεχνών. Η μέθοδος αυτή βασίστηκε στη δημιουργία μιας θετικής φωτογραφίας και ως τεχνική ήταν παραπλήσια αυτής που χρησιμοποιούν οι σύγχρονες μηχανές τύπου *Πολαρόιντ*. Με τη βοήθεια του επιστήμονα και πολιτικού Φρανσουά Αραγκό (Francois Arago), ο Νταγκέρ πέτυχε να πουλήσει μάλιστα τα δικαιώματα της νταγκεροτυπίας στο Γαλλικό δημόσιο.

Νωρίτερα ωστόσο από τον Νταγκέρ, ο Άγγλος λόγιος και επιστήμονας Ουίλιαμ Φοξ Τάλμποτ (William Fox Talbot) είχε ανακαλύψει μια άλλη αντίστοιχη μέθοδο, την οποία είχε κρατήσει μυστική. Μετά τη γνωστοποίηση της νταγκεροτυπίας, έσπευσε να την ανακοινώσει, ερχόμενος και σε ρήξη με τον Νταγκέρ σχετικά με την πατρότητα της φωτογραφίας. Ο

Τάλμποτ ονόμασε αρχικά την τεχνική του *καλοτυπία* αλλά αργότερα μετονομάστηκε σε *ταλμποτυπία*. Επρόκειτο ουσιαστικά για την δημιουργία μιας ενδιάμεσης αρνητικής εικόνας, που αργότερα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για την αναπαραγωγή της *θετικής*, πραγματικής εικόνας. Η καλοτυπία υστερούσε σε ποιότητα έναντι της νταγκεροτυπίας, ωστόσο αυτό ήταν λογικό καθώς χρησιμοποιούσε χαρτί σαν βάση για το αρνητικό με αποτέλεσμα η υφή του να διακρίνεται πάνω στη φωτογραφία.

Από πολλούς ο Talbot θεωρείται πατέρας της σύγχρονης φωτογραφίας, κυρίως διότι συνέλαβε τη σχέση ανάμεσα στην *αρνητική* και *θετική* φωτογραφία. Οι όροι *αρνητικό* και *θετικό* χρησιμοποιήθηκαν για πρώτη φορά από τον Τζον Χέρσελ (John Herschel), φίλο του Τάλμποτ. Επιπλέον ο Τάλμποτ ήταν ο πρώτος που δημοσίευσε βιβλίο με συλλογή φωτογραφιών, ενώ λειτούργησε την πρώτη επιχείρηση μαζικής αναπαραγωγής και πώλησης φωτογραφιών στο Ρίντινγκ, κοντά στην πόλη του Λονδίνου.

Είδη φωτογραφίας

Μπορούμε να διακρίνουμε μερικούς από τους σπουδαιότερους τομείς της φωτογραφίας:

- **Φωτοειδησεογραφία:** Αφορά την εικονογράφηση της επικαιρότητας και οι φωτογραφίες αυτού του είδους διοχετεύονται συνήθως στον ημερήσιο και εβδομαδιαίο τύπο μέσω πρακτορείων, τα οποία και εκπροσωπούν τον φωτογράφο.
- **Διαφημιστική φωτογραφία - φωτογραφία στούντιο:** Αποτελεί ένα σημαντικό είδος που περιλαμβάνει τη φωτογραφία αντικειμένων, τη φωτογραφία μόδας αλλά και τη φωτογραφία πορτραίτων. Συνδέεται με την παραγωγή, περισσότερο, εμπορικής φωτογραφίας.
- **Αρχιτεκτονική φωτογραφία - Εσωτερικών Χώρων:** Περιλαμβάνει τη φωτογράφιση κτιρίων και εσωτερικών χώρων. Η οπτική γωνία της φωτογραφικής λήψης και ο φωτισμός και οι ιδιαιτερότητες ενός εσωτερικού χώρου αποτελούν τα κύρια αντικείμενα μελέτης για αυτό το είδος φωτογραφίας.
- **Φωτογραφία τέχνης:** Αν και η πρώτη φωτογραφία αποτυπώθηκε το 1826, χρειάστηκε τουλάχιστον μισός αιώνας προκειμένου να γίνει η φωτογραφία αποδεκτή ως αυτόνομη και ανεξάρτητη τέχνη. Είναι ωστόσο γεγονός ότι, ακόμα και σήμερα, αμφισβητείται από πολλούς η φωτογραφία ως μορφή τέχνης, θεωρούμενη περισσότερο ως μια *τεχνική* ρεαλιστικής αναπαραγωγής εικόνων. Φωτογράφοι όπως ο Ανρί Καρτιέ Μπρεσόν, ο Αντρέ Κερτέζ και ο Άλφρεντ Στίγκλιτς (Alfred Stieglitz) θεωρείται πως έδωσαν σπουδαία δείγματα φωτογραφίας τέχνης.

Έλληνες Διάσημοι Φωτογράφοι

Λάζαρος Αιερμανίδης

Σπύρος Αλαμάνος

Κωστής Αντωνιάδης

Νίκος Οικονομόπουλος

Νικόλαος Τομπάζης

Νίκος Παναγιωτόπουλος

Δημήτρης Παπαδήμος

Λεωνίδας Παπάζογλου

Βούλα Παπαϊωάννου

Στέφανος Στουρνάρας

Σπύρος Χαλικιάς

Γιάννης Ψιλάκης

Ο ΛΑΝΡΙ ΚΑΡΤΙΕ ΜΠΡΕΣΟΝ

Ήταν Γάλλος φωτογράφος. Θεωρείται ένας από τους σημαντικότερους φωτογράφους του 20ού αιώνα και ειδικότερα ένας από τους «πατέρες» της φωτοδημοσιογραφίας. Το έργο του έχει κερδίσει καθολική αναγνώριση σε παγκόσμιο επίπεδο. Ο Μπρεσόν ανήκε σε μια από τις πλουσιότερες οικογένειες της Γαλλίας. Σπούδασε ζωγραφική την δεκαετία του 1920 και ασχολήθηκε με τη φωτογραφία την δεκαετία του 1930. Επισκέφθηκε την Ισπανία το 1937 κατά την διάρκεια του εμφυλίου πολέμου στην χώρα και το 1940 συνελήφθη από τους Γερμανούς και φυλακίστηκε για 3 χρόνια. Δραπετεύει το 1943, φθάνει στη Γαλλία και μπαίνει στην αντίσταση, όπου συμμετέχει σε φωτογραφικά επιτελεία και καθοδηγεί την κινηματογράφηση και φωτογράφιση της κατοχής και της απελευθέρωσης του Παρισιού. Παράλληλα, κάνει τα φωτογραφικά πορτραίτα διάφορων καλλιτεχνών. Το 1946 ο Μπρεσόν επέστρεψε στις Η.Π.Α για να πραγματοποιήσει έκθεση στο Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης της Νέας Υόρκης (Museum of Modern Art). Το 1947 υπήρξε συνιδρυτής με τους Ρόμπερτ Κάπα και Ντέιβιντ Σέιμουρ, στο διεθνές ειδησεογραφικό πρακτορείο Μάγκνουμ (Magnum), στο οποίο παρέμεινε μέλος του ως το 1966. □ Πέθανε στο σπίτι του στο Παρίσι σε ηλικία 96 ετών.

Project B' Λυκείου

Μαρία Λημναίου
Νίκος Παπουτσέλλης
Δήμητρα Ταουσάνη
Κλεοπάτρα Τριανταφύλλου
Ευαγγελία Χαχαδάκη

Χορός

Ο χορός είναι μορφή καλλιτεχνικής και αθλητικής έκφρασης η οποία γενικά αναφέρεται στην κίνηση του σώματος, συνήθως ρυθμική και σύμφωνη με τη μουσική. Είναι ένας τρόπος επικοινωνίας μέσω του σώματος. Έτσι μπορούν να εκφραστούν διάφορα συναισθήματα.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

- Ο χορός είναι ο παλαιότερος τρόπος έκφρασης των συναισθημάτων του ανθρώπου και θεωρείται, ότι είναι η πρώτη μορφή τέχνης, που εμφανίστηκε πάνω στον πλανήτη μας. Υπήρξε μια κύρια μορφή κοινωνικής έκφρασης και θρησκευτικής λατρείας και ήταν τόσο σημαντικός στην ζωή του πρωτόγονου ανθρώπου, ώστε κατέληξε να είναι το πρωταρχικό μέσο κοινωνικής ταυτότητας. Ο χορός είναι μια από τις πιο σπάνιες ανθρώπινες δραστηριότητες, όπου ο άνθρωπος δίνεται ολόκληρος, σώμα, καρδιά και πνεύμα. Πρωτοπαρουσιάστηκε όταν ο πρωτόγονος άνθρωπος εκδηλώθηκε συναισθηματικά και τελειοποιήθηκε στο πέρασμα του χρόνου. Όλοι οι λαοί καλλιέργησαν το χορό, αλλά καθένας τον προσαρμοσε στα ήθη, στα έθιμα κι στις ιδιομορφίες του.

- ◉ Υπάρχουν πολλά είδη χορών στον κόσμο...
Οι πιο γνωστοί που υπάρχουν είναι:

- 1) Παραδοσιακοί χοροί
- 2) Latin
- 3) Hip-Hop
- 4) R&B
- 5) Κλασσικοί χοροί
- 6) Μοντέρνοι χοροί

Ο ΧΟΡΟΣ ΣΤΗΝ ΣΠΑΡΤΗ

Στην Σπάρτη ο χορός κατείχε πολύ υψηλή θέση. Χόρευαν όλοι « νέοι και γέροι» το δε κέντρο της αστικής ζωής, η αγορά, ονομαζόταν και «χορός». Ο χορός είχε στρατιωτικό χαρακτήρα. Εκτελούσαν « πυρρίχιους» χορούς κάνοντας στρατιωτικούς ελιγμούς ψάλλοντας εμβατήρια. Όλες οι ασκήσεις γίνονταν πάντα με μουσική. Και στη μάχη ακόμα το σύνθημα το έδινε ο αυλός. Πολλές φορές άρχιζαν να χορεύουν πριν τη μάχη με κραυγές και θορύβους με σκοπό να μειώσουν το ηθικό των αντιπάλων τους και να εξυψώσουν το δικό τους.

Ο ΧΟΡΟΣ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Στην Αθήνα δεν περιορίστηκε ο χορός μόνο στη στρατιωτική εκπαίδευση, αλλά καλλιεργήθηκε και αναπτύχθηκε σύμφωνα με το πολιτιστικό πνεύμα που διέκρινε τους Αθηναίους. Ο χορός ήταν στα χέρια ιδιωτικών δασκάλων και τα αγόρια διδάσκονταν την ορχηστική στις παλαίστρες. Στην Αθήνα προόδευσε η σκηνική όρχηση, η τραγική, η κωμική καθώς και η παντομιμική. Οι παραδοσιακοί χοροί στην Ελλάδα παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία. Κάθε περιοχή ή χωριό της Ελλάδας έχει τους δικούς του χορούς οι οποίοι διαφέρουν από περιοχή σε περιοχή ή ακόμη [9] από χωριό σε χωριό. Αυτή η διαφορά των χορών οφείλεται σε λόγους όπως το κλίμα, ο τρόπος ζωής των κατοίκων, οι πόλεμοι και οι καταστροφές.

Εργασία με θέμα τη ζωγραφική

- *Εριξέλα Ντέμα*
- *Μαρίνα Κεραμιδά*
- *Γιάννης Λαλλάς*
- *Γιώργος Καρανικολής*
- *Κωνσταντίνος Λάγαρης*
- *Κωνσταντίνος Τσαπώνης*

Αρχαία Ελληνική Τέχνη

- Η αρχαία Ελληνική ζωγραφική είναι τέχνη αντίστοιχης σημασίας με την αρχιτεκτονική και την γλυπτική στον Ελληνικό Κόσμο. Χάθηκε όμως κατά το μεγαλύτερο μέρος της, και ιδιαίτερα η ζωγραφική της κλασσικής περιόδου είναι χαμένη σχεδόν εξ ολοκλήρου.

- Ήταν πάντοτε συνδεδεμένη με την αρχιτεκτονική και την γλυπτική, καθώς βάζονταν τόσο τα γλυπτά όσο και τα αρχιτεκτονικά μέλη με τρόπο που μας είναι καλά γνωστός, μια και είναι χιλιάδες τα ίχνη χρωμάτων από αρχιτεκτονικά μέλη και γλυπτά που σώζονται σήμερα, και μας επιτρέπουν να έχουμε μια πλήρη εικόνα της Ελληνικής ζωγραφικής.

Η Μυκηναϊκή ζωγραφική

- Η Μυκηναϊκή ζωγραφική σχετίζεται με την Μινωική και την μιμείται ως ένα βαθμό. Τα κυριότερα δείγματά της είναι επίσης τοιχογραφίες ανακτόρων. Στην αγγειογραφία μιμείται και Κυκλαδικά πρότυπα.

Mycenae: Lion's Gate (undated drawing)

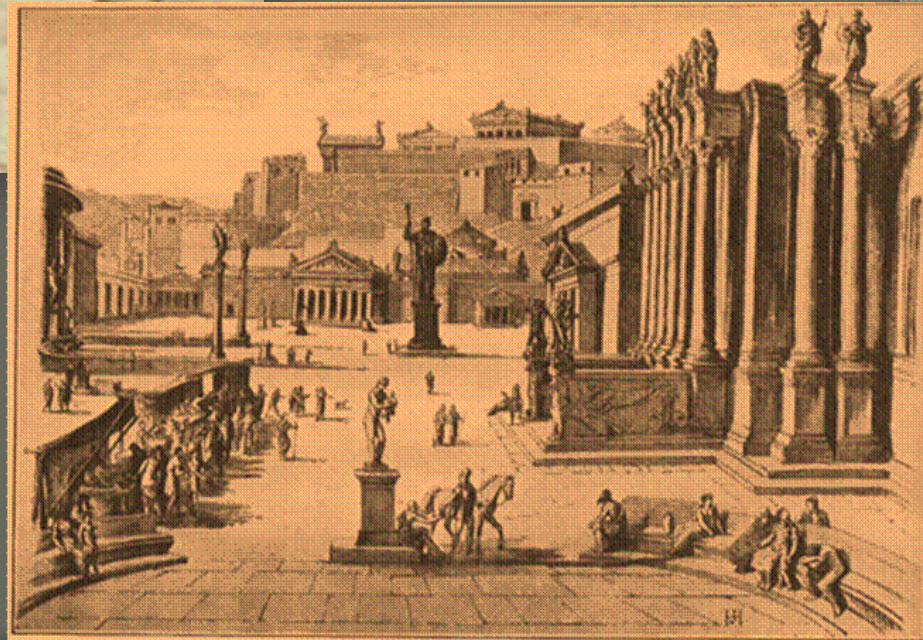

Η Κυκλαδική ζωγραφική

- Η Κυκλαδική ζωγραφική, που χρονικά άνθισε παράλληλα με την Μινωική, παρά το γεγονός ότι έχουμε και σ' αυτήν έντονη την παρουσία των φυσιοκρατικών προτύπων, είναι περισσότερο ανθρωποκεντρική από ότι η Μινωική, κάτι το οποίο την συνδέει με την μετέπειτα κλασσική τέχνη.
- Η χρήση χρώματος στα αγγεία άρχισε στις Κυκλάδες από νωρίς, ενώ η πολυχρωμία εμφανίστηκε κατά την Μεσοκυκλαδική περίοδο. Την ίδια εποχή έχουμε την ανακάλυψη του ασβεστοκονιάματος και την ανάπτυξη της μνημειώδους ζωγραφικής.

Η Αρχαϊκή ζωγραφική

- Η Αρχαϊκή ζωγραφική, όπως και οι προηγούμενες περίοδοι που περιγράψαμε, παραμένει ζωγραφική δύο διαστάσεων. Χρησιμοποιούνται, άλλοτε (ιδίως στην επιχρωμάτιση των αρχιτεκτονικών μελών των Ναών) τα Πολυγνώτεια χρώματα και άλλοτε χρώματα όπως το κόκκινο, το μαύρο, το μπλε, το πράσινο, το λευκό, το κίτρινο, χωρίς ανάμειξη των χρωμάτων και φωτοσκιάσεις. Προέχει η καθαρότητα και σαφήνεια των μορφών και ο εσωτερικός ρυθμός της σύνθεσης.

Σημαντικοί ζωγράφοι

Σημαντικοί ζωγράφοι την Αρχαϊκή εποχή ήταν:

- Ο Τηλεφάνης από την Σικυώνα, οι Κορίνθιοι Κλεάνθης, Αρίδικος, και Έκφαντος, ο Φιλοκλής πιθανώς από τη Ναύκρατη,
- ο Κίμων από τις Κλεωνές.

Αναγεννησιακή τέχνη

- Με τον όρο **Αναγεννησιακή τέχνη** αναφερόμαστε στην καλλιτεχνική παραγωγή κατά την ιστορική περίοδο της Αναγέννησης. Ένα από τα κύρια χαρακτηριστικά της ήταν η ανανέωση των θεμάτων και της αισθητικής στην Ευρώπη.

- Οι πηγές μας είναι περισσότερες από την ύπαρξη των πρωτότυπων έργων, γιατί προστίθενται παράγοντες όπως η ζωγραφική των ρωμαϊκών χρόνων, η επιρροή που άσκησε η Ελληνική ζωγραφική στην ζωγραφική των Ετρούσκων, καθώς και οι περιγραφές αρχαίων συγγραφέων όπως του Πλίνιου του Πρεσβύτερου, του Πασανία, του Πλουτάρχου, του Λουκιανού, του Αθήναιου, του Αριστοτέλη, του Πλάτωνα, του Ξενοφώντα, κ.α.

-
- Η καλλιτεχνική παραγωγή την περίοδο αυτή είναι δύσκολο να οριοθετηθεί χρονικά, ωστόσο θεωρούμε πως ξεκίνησε στην Ιταλία τον 15ο αιώνα και διαδόθηκε στην υπόλοιπη Ευρώπη, με διαφορετικούς όμως ρυθμούς και σε διαφορετικό βαθμό ανάλογα με την γεωγραφική περιοχή. Τον 16ο αιώνα έφθασε σε πολλές χώρες στο απόγειό της.

Ανθρωπισμός και καλλιτεχνική παραγωγή

- Σε αντίθεση με την περίοδο του Μεσαίωνα, κατά την οποία η καλλιτεχνική δημιουργία ήταν πρωτίστως στραμμένη σε θρησκευτικά θέματα, η αναγέννηση χρησιμοποίησε ανθρωπιστικά και μυθολογικά θέματα.